

(המשך מעמוד 13)

משהו; שהיא לא מקופחתי."

כך הגיעה שרין אל מסלול תחרות מלכת היופי. היא לא הייתה בשם האט"ר קציה היחידה. חידוש נוסף בתחרות תחריט היופי בישראל, היה הופעתן של צמד אחיות תאומות, שרה ומרים תלמי, שתיהן עולות חדשות מדרום-אפריקה, בנות תשע-עשרה וחצי. היכנינות, מקרינות חביבות ועלומים, נראו שיהיה כצורך על עטי פת בוגנוניירה. הדימוי בניניה היה כה רב, עד שכאשר באו לבחור בתמונת ש"צולמו לפני התחרות, התקשו הן עצמן לקבוץ איזו תמונה שייכת למי. ודקות ספורות לפני שהיה עליהן לעלות על המסלול, בפעם האחרונה, שמלות נשף זהות, לא ידעו להבדיל בין השמלות שלהן, נאלצו למרוד את השמלות לפני שתקבענה איזה מספר להצמיד אליהן.

סיפרה שרה, הלומדת ריפוי-בעיסוק, והבוגרת מאחותיה, הלומדת הנראית, בחמש דקות: "לא רצינו ללכת לתחרות. לא חשבנו שיש לנו סיכוי כלשהו. אבל הלכנו בשביל החוויה שבדבר, והחלטנו להמשיך עד הסוף, אם כל אחת מאתנו יהיה הולכת לבד, לא היינו נבחרות למועמדות הסופיות. הבחירה באה באמצע הבחינות, או אמא אמרה: קחו את התחרות כחופשת שעשוע מהלימודים. אבל למרות שקשה להבדיל בינינו, מיום היא בעלת ערך יותר: יש לה יותר סתימות זהב!"

בשלב הראשון של התחרות נבחרה שרה תלמי כמלכת ירושלים. אחרי הבחירה יצאה אל מאחורי הקלעים, כשכולה נרגמת על שהעדיפו אותה על אחותה: "זה נורא! למה עושים לנו את זה! למה היו צריכים להפריד בינינו?". היא ניסתה להסיר את סרט ההכתרה שלה, להלישו על אחותה, שהסבירה לה בענוה: "את לא מבינה ש' בכל זאת יש הבדל בין שתינו? זה לא הגיע את שרה: "אני לא רוצה להיות מלכה לבד! או שתינו — או אף אחת." היא

קא בשעה ששלישיית זמרים השמיע שיר על חומה של השמש הלהטת, חדל. הקלה ציפה בהתרגשות לתוצאות ההצבעה. וכאן אירע המאורע, שכמעט פוצץ את התחרות. אברהם ניניו, מסיבות בלתי ידועות לאיש, הטיל את החטו שלו על בחירתה של שרין איברהם כמלכת היופי. שאר השופטים ניצבו נדהמים מול התפרצותו. אמר הפסל יצחק דניצ'גר, שהצביע בעד בחירתה של שרין: "להזמין את ש"צ הראוס לארץ יש להם דם! אבל לא לבחור מלכת-יופי ערבית!". השופטים ניסו לשכנע את ניניו לחזור בו, אך ללא הועיל. "אתם רוצים להיות לחצוק — בבקשה!" צעק, "אני מתספרו!"

כאשר הסיברו לו כי איננו יכול להיות נגד ההחלטת הרוב, העלה ניניו טענה חדשה: הימצאותם של שניים ממארגני התחרות, עורך לאשה דוד קרטיק והעורכת ה' אחראית חמדה נופר-מוזס, בין חבר השופטים. טרם הבחירה, לא היו לו כל טענות נגד השתתפותם כשופטים.

באמץ למנוע שערויה, וכדי להגיע למוצא של כבוד, הסכימו חמדה נופר-מוזס ודוד קרטיק להתפטר. אברהם ניניו נשאר בין השופטים. נערכה הצבעה חדשה. ובעוד שכהצבעה הראשונה קיבלה שרין 5 קולות נגד 4 קולות ריבתה, הרי בהצבעה השנייה קיבלה שרין רק 3 קולות מול 4 הקולות שהוענקו לאסתר כפיר, חיילת בצה"ל, בלונדינת שנולדה בשנחאי להורים ממוצא רוסי.

מאחורי הקלעים לא ידעו הבנות דבר על הקרב המתחולל בין השופטים. על ה' כמה ניסתה רבקה מיכאלי לרתק את הקהל, בעוד השופטים ממשיכים בדיוניהם, שרה שיר היתולית:

הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי מי איפה אתה? / אמרתי לו מתורכיה / אמר לי תסתובב בבקשה / ... הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי איפה אתה? / אמרתי לו ממרוקו / אמר לי תסתלק מפהו /

תאומות שרה ומרים תלמי

"או שתנינו — או אף אחת."

... הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי מי איפה אתה? / אמרתי לו מפולניה / אמר לי תסתובב בבקשה /

ואז נמסרו תוצאות ההצבעה. אסתר כפיר נבחרה כמלכת-היופי. שרין איברהם נבחרה כנערת ישראל, ביום האחרון של חודש מאי. היא תיציג את ישראל באחת מתחרות יות היופי הבינלאומיות.

בהתרגשות הענקת התארים והכתרים, נשכחו השופטים. אבל כאשר התבקש אברהם ניניו להסביר, אחרי התחרות, את סיבת התנגדותו לשרין, אמר: "אתם מתארים לעצמכם איזה סקאנדל היה אם היא הייתה נבחרת? אני רציתי שיבחרו מלכת-יופי ולא בגלל זה שהיא ערבית. אותי לא מעניין בצבע העור, המוצא והלאום. אין לי שום דבר נגדה, אבל לדעתי היא לא הייתה היפה ביותר. אני גאה בתוצאות! אני חושב שהיו מעוניינים לבחור בה רק בגלל זה שהיא ערבית. זה חומר טוב לכתורות ה' עיתונים. הצבעתי בעדה כנערת ישראל. אני תמיד נלחם בעד צדק ואינני רוצה שיעשו צחל למישהו, ולכן אני משלם בעד זה."

היתה זו טענה מזוויה בפי אדם ששם לאל כל מושג של הגיונות, דחיק בעת מילוי תפקידו כשופט-תחרות.

במדינה

(המשך מעמוד 11)

להסתיים בכך, אילמלא קם לפתע הרב לני דאו, המקורב לאגודת-ישראל, והודיע כי אין להסתפק בהחלטות המילוליות, אלא יש גם לתכנן שורה של צעדים מעשיים. דיון בצעדים אלה, הודיע הרב, ייערך בביתו, ביום השלישי.

מאנשי הפועל המזרחי, שנכחו במקום, לא נעלמה מטרתו המוסתרת של הרב. היה ברור, כי לנדאו רוצה להציע שורה של צעדים קיצוניים, העלולים להעמיד במבוכה את השר חיים שפירא.

לפיכך קם הגבאי של בית-הכנסת, אברהם פלדמן, הכריז כי האסיפה לא תיערך בבית לנדאו, אלא בבית-הכנסת. הוא הוסיף נ"י מוק: "קופרברג היה כאן מתפלל קבוע, ויש לנהל את כל המערכה מבין כותלי בית-הכנסת זה."

לנדאו חזר והודיע: ההתייעצות הסגורה תיערך בביתו, לא בבית-הכנסת. פלדמן לא יתיר. הוא ניראה קם ממקומו ומתקרב ל' מיקרופון. ואז צץ מן הצד יצחק שכטר, בריא-בשר ובעל אף הנשר, והחל צועד לעומת פלדמן. תוך שניות החלו השניים מתכתשים, כששכטר מנחית אגרופים בפלד' מן ופלדמן בועט בו ברגליו.

הקטטה התרחבה. גוש האנשים שעמד תחילה מלוכד בצעמו, החל מלה אה את ה' ועם איש ברעהו. הרבנים ניסו להרגיע את נאמניהם, אולם כאשר שקטו הרוחות, שכב אברהם פלדמן כולו נוטף דם. הוא זעק: "עכשיו אני דומה לקופרברג. אותו לפחות תחכו לאחר המות — אותי תחכו בחיים!"

תולדות

צו חירום

ישוע אלקיים, בעל הבית שברחוב מלצ'ט 42 בתל-אביב, נשם לרחותה. זה עתה פסק בית-משפט נוסף, בפעם הסופית, כי הוא רשאי לפנות את בית-הכנסת הקטן, השוכן מזה 22 שנים באחת מדירות הבית שלו. היה זה אחרי שניסונו הקודם לבצע את צו הפינוי, בעזרת קצין משטרה ופקיד ההוצ' אה-לפועל (העולם הזה 1341), נתקל בהתנגדות המתפללים, שפנו שוב לבית-המשפט בבקשת דחייה.

המתפללים קיוו, כי בית-המשפט יעניק להם ארכה מספקת, עד שהמדל"ת תצליח להעביר בכנסת חוק מיוחד, שבא להעניק למתפללים זכות חוקית על הדירה. הם הת' אכזבו, ואלקיים החל מתכנן את ביצוע הצו.

ואז הונחתה עליו מכה מיוחדת בלתי צפויה. שרה-אוצר גייס את חוקי התרומ, חתם על צו שהפקיע את דירת המריכה לצרכי מינהל מקרקעי ישראל. המינהל הע' מיד אותה לרשות המתפללים.

חינוך

בחירת ברות

"הודעו לנו למקרא האחוז הגבוה של כש' לונות בבחינות-הבגרות בקרב התלמידים הערביים, נאמר במכתב. "ברצוננו להיפגש אישית עם כבוד השר ולשוחח עימו ב' עניין זה."

מכתב זה, שהגיע השבוע לידי שרה-חיי נוך-היתרבות, לא היה מיוחד בתוכנו — אלא בחתימה שבו. החותמים היו שני צעירי רים עבריים, תלמידי תיכון, נציגי ועד ה' נוער הישראלי לאחווה יהודית-ערבית.

חניכיה של טוני, כאשר הוקם הוועד באופוס ספונטאני, לפני כמה חודשים, הק' דיש את עיקר מירצו למאבק לביטול ה' מימשל הצבאי. אולם בהיכנסם לעובי ה' קורה של הבעיה, עלה על דעת התלמידים כי קודם כל עליהם לעסוק בעניינים הנוג' עים לערבים בני גילם ומעמדם — התלמי' דים התיכונים.

כך נולד הרעיון לערוך בתל-אביב סימ' פויזון יהודי-ערבי לבידוד הסיבות של כ' שלון התלמידים הערביים בבחינות. הדבר ניראה קל — אך היתה זאת טעות. החל' מיידים נוכחו לדעת כי אפילו עריכת סימ' פויזון חינוכי כזה, ללא רקע פוליטי, נת' קלת במיכשולים חמורים.

המחנכים העבריים, שהבטיחו תחילה את השתתפותם, הפרו כולם את הבטוחותיהם, מחשש פן ירגזו הדבר את משרד-החינוך. טוני ניגח אליהם, מנהלה בית-הספר תיכון חדש בתל-אביב, הודיעה שהיא "מוכנה לפעול רק עם אנשים המסכימים עימה בכל" — קרי:

מפ.ם. אולם, ניחמה היא את היוזמים, היא עושה רבות לחינוך תלמידי בית-ספרה ל' אחת-עמיים.

היוזמים ניזכרו בכך בעת הסימפוזיון עצמו, שנערך בבית ציוני אמריקה. קבו' צה קטנה של תלמידים השתלה בכל כוחה לפוצץ את האסיפה. היו אלה, בעיקר, תל' מדינה של טוני הלה מתיכון חדש.

עדיפות לפורים. לעומת זאת, נענו המחנכים והסטודנטים הערביים בהתלהבות להזמנה. התלמידים התל-אביביים נידהמו לשמוע מפיהם מה המצב בחינוך הערבי; השיכון הגרוע של בית-הספר הערביים, מהם רבים מבינים שאינם ראוים ל' מוש; חסרונם של סיפרי לימוד במיקצועות רבים; אי-קיומם של בתי-ספר מיקצועיים וחקלאיים ערביים; קבלת המורים הערביים באמצעות סוכני המימשל הצבאי, הרוחים בוגרי-אוניברסיטה בעלי דעות עצמאיות, מעדיפים על-פניהם מורים בתלמיט-מוסמכים, ללא תעודת-בגרות.

השבוע לא היה עדיין ברור אם שר' החינוך יאות לקבל משלחת של חברי ה' חזר. אך היוזמה עצמה חשובה יותר מ' תוצאותיה המיידיות. כי בפעם הראשונה נודע לתלמידים הערביים כי חבריהם עיבריים מתעניינים בבעיותיהם, מוכנים ל' פעול כדי לעזור להם.

בשביל היוזמים היתה זאת בחינת בג' רות, בה עמדו בהצלחה.

צינות

קצר וקולע

משה שרת, יושב-ראש ההנהלה הציונית, בחוברת הנושאת את הכותרת "על מצב ה' תנועה הציונית בעולם":

"לעומת ההתורקנות וההתבטלות שבהת' בוללות, זיוף העצמיות, ההתחפשות, תכ' טיסי הרמייה העצמית ואחיות העינים כלפי אחרים, מציגה הציונות חזות של לאומיות בריאה ושלמה, תסיסה אינטרנלית ודינאמית של היהדות בת זמננו, הבלטת הישות ה' קיבוצית של העם היהודי, סיפוח ערכים של תרבות לאומית ושל מוסר לאומי, חיי נוך כמפעל של תחייה, תחיית הלשון ה' קדומה שהיתה ללשון צעירה וחדשה, וב' מרכוז ובשיאם של כל ערכים אלה — מדי' נת ישראל כדמות מושלמת של חיים יהודיים מלאים, שבוקעת ממנה השראות של יצירה אנושית אדירה, חברתית ורוחנית, עולם חשוב, ששורשיו עתיקיומיו, המל' היב זמיון והכובש לבבות."

תעופה

יונים ונשרים

שביתת-הנשק, שהושגה באל-על עם סיום שביתת צחתי האחר לפני שלושה חודשים, הכפיאה את החזית במצב משונה:

מצד אחד עמדו צחתי האחרי, שנאלצו לחתר על דרישתם ולחזור לעבודה — אך תוך סירוב להיכנע כניעה מוחלטת לתכ' תיב משפיל של ההנהלה. ממול התייצבה ההנהלה, שנשבעה נקם במנהיגי השביתה. מן הצד עמדה ההסתדרות, שנטלה לעצמה את תפקיד המשקיף הנישראלי.

השבוע, לפתע, תקע המשקיף הנישראלי סכין בוגדנית בגב צחתי האחרי. קבעה וע' דה הסתדרותית: יש לפזר את ועד צחתי האחרי הקיים, לבחור ועד חדש במקומו ב' הקדם. לחברי הוועד הנוכחי, שהנהיגו את השביתה, לא היתה זכות להציג את מועמ' דותם בבחירות לוועד החדש.

היתה זו הפעם הראשונה בתולדות ה' עבודה המאורגנת בארץ, שגורם מן החוץ מכתב לעובדים מי יהיו נציגיהם המיקצ' עיים. רטנו אנשי אצ"א: "ההסתדרות, ש' צריכה להגן עלינו, מכרה אותנו להנהלה. היא הפכה את עצמה למכשיר ההתנקמות של בן-אריץ."

היה לכך טעם-לאחרי לא-נעים: ההסתדרות עצמה שותפת בחברת אל-על. יצא, איפוא, שהמעביד מנסה לכפות על העובדים מי ייצג אותם בפניו. דוגמה קלאסית של אי' גוד צהוב, הממונה על-ידי המעביד נוש' מע לו, כאשר הוא מצחה עליו לבגוד ב' עובדים.

פגיעה בכיס. החלטה זו תפסה את אצ"א באש צולבת. כי גם בחזית הראשונה לא פסקו ההתנגשויות עם ההנהלה, על אף הסכם שביתת-הנשק.

הירייה הראשונה באה מצד ההנהלה. זו

"אני מתפטר!"

קם הבחירה התקרב לסיומו. ה' גשם, שהחל לספסף בסיוט ענק דח'